

Glen Sanderfur

UMIĚNÍ ŽÍT

**Jak filozofie nejznámějšího
amerického mystika Edgara Cayceho
autorovi pomohla
vyrovnat se s tragickou událostí**

Eko-konzult

Smrtelné zranění Glenna Sanderfursta přivedlo k filozofii nejznámějšího amerického mystika Edgara Cayceho. Ta se stala základem, na němž si vybudoval nový postoj k životu. Místo aby podlehl sebelítosti, objevil zcela nový svět vnitřního léčení a transformace.

Autor v této výjimečně poutavé knize píše o netradičních způsobech léčení. Zmíněný příběh se pro mnohé může stát zdrojem inspirace, odvahy a víry.

Co se mi stalo

Kdesi v dálce kdosi řekl: „Buďte zticha!”

Anebo se mi to jen zdálo? Nebyl jsem si jist. Přesto jsem měl pocit, že jsem příkaz slyšel několikrát. Zdálo se, že hlas patří ženě. Co je to za ženu? A komu byla její věta adresována?

„Buďte zticha! Bude to ještě horší, než se to zlepši.“ Tentokrát bylo zřejmé, že hlas není výplodem mé představivosti.

Jistou dobu trvalo než jsem si uvědomil, že hovoří ke mně. Začal jsem vnímat pronikavou bolest v nohách a byl jsem překvapen, že křičím bolestí. Neměl jsem sebemenší představu kde se nacházím. Vše, s výjimkou neustálé bolesti mi připadalo neskutečné. Jako ve snu. Chvilími jsem ztrácel vědomí.

V jednom okamžiku jsem si uvědomil, že ona žena cosi dělá s mým zápěstím. Zeptal jsem se jí, kde jsem. Řekla mi, že v nemocnici, ale že vše bude v pořádku.

Proč jsem v nemocnici? Na nic jsem si nevzpomínal, co by vysvětlovalo můj nynější stav, Proč nejsem doma nebo v práci? Kolik je hodin? Zeptal jsem se jí na to.

Sestra mi řekla, že je sedm. O něco později jsem zjistil, že je ráno.

Byl jsem ohromen. Jak jsem se zde ocitl? Nemohl jsem se vůbec hýbat a bolest v nohách byla nesnesitelná. Jakoby do nich vystřelovala. Bylo to horší než vše, co jsem kdy poznal. Rovněž jsem si uvědomil přítomnost různých trubic a přístrojů. Kdykoliv jsem se snažil pohnout, pocítil jsem ostrou bolest v břiše. Zjistil jsem, že mne rovněž bolí v zádech.

Vytištěno na 100% recyklovaném papíru.

ISBN 80–89044–17–4
 © Glen Sanderfur, 1993
 © Přeložil: M. Židlický, 2001
 © Eko-konzult, 2001

Kdosi mi řekl, že jsou zde moji rodiče a že je za chvíli uvidím. Jak se sem dostali? Žijí přece v západní Kentucký a já jsem byl v Louisville. Zpočátku jsem měl v hlavě absolutní zmatek, ale postupně jsem se o své situaci dozvídal více a více.

V jednom okamžiku se objevil lékař a začal ke mně mluvit. Představil se jako MUDr. Lolley. Řekl mi, že jsem byl postřelen a že se jedná o velmi vážné zranění. Kulka nadehlala mnoho škody. V noci nebylo jisté, zda se dočkám rána. S dosavadním průběhem byl spokojený. Varoval mne však, že se nacházím ve velmi kritickém stavu. Povídal cosi o játrech a nastávající operaci. Naznačil, že se jedná o neortodoxní operaci, ale že tímto způsobem pomohl již několika pacientům. Rovněž mi sdělil, že kulka poškodila páteř, ale že zatím nezjistili přesný rozsah poškození. Jejich prvním cílem bylo zachránit mi život.

Po jeho odchodu se mi v hlavě honily nejrůznější otázky. Kdo mne postřelil? Pamatoval jsem si, že jsem se chystal jít si lehnout. Předtím jsem byl na večeri s přítelem z banky, v níž jsem pracoval. Byl jsem rád, že jsem se večer vykoupal.

Když jsem se snažil rozpomenout na detaily onoho večera, uvědomil jsem si, že na mne volal můj přítel Tom Ballard. Jeho hlas zněl vyděšeně. Ze svého bytu jsem vyběhl ke schodům vedoucím k Tomovu, jenž se nachází v přízemí. Rovněž jsem si vzpomněl, že jsem měl najednou pocit, jako bych čelem narazil do stěny. Byl to právě onen okamžik, kdy mne někdo postřelil? Nepamatoval jsem si, že bych někoho spatřil a nebyl jsem s to si vybavit, co následovalo. S výjimkou pocitu, že jsem v jakémsi automobilu. Zdálo se, že ležím na zádech a že ke mně kdosi hovoří. Na to, co řekl, jsem si však již nevzpomněl. Víc jsem si nepamatoval. Nebyl jsem si ani jist, zda se tyto věci skutečně staly.

Dalších několik hodin bylo naplněno bolestí a kaleidoskopem nejrůznějších činností. Každých několik minut se

objevovala nová tvář, jež cosi udělala, či cosi zkontrolovala. Rovněž jsem objevil další bolest. Kdykoliv jsem se zhluboka nadechl, hrudí mi projela ostrá bolest. Bral jsem proti ní léky, ale bolest byla natolik silná, že jsem si nebyl jist, zda ji budu s to snést. Nikdy jsem podobné utrpení necítil. Nevěděl jsem, jak na ně budu reagovat. Věřil jsem však, že je otázkou času, kdy se můj stav zlepší a z toho nejhoršího budu venku.

Byl jsem si také jist, že lékař ohledně vážnosti mého stavu přeháněl. Přirozeně, nebyl jsem na tom zrovna nejlépe, ale byl jsem při plném vědomí a tak jsem nemohl být v kritickém stavu. Znamená snad slovo kritický, že bych mohl zemřít? Nemohl jsem věřit, že nechybělo mnoho a nemusel jsem zde již být; nepochybně bych se cítil jinak. Jak se člověk cítí před smrtí? Zabýval jsem se otázkami, kterým jsem předtím nikdy nemusel čelit. Začal jsem si uvědomovat, že budu muset sáhnout na dno sil, abych se z této situace dostal.

Bolest byla čím dál horší. Neschopnost pohybovat se, či dokonce se jenom obrátit, měla neblahý vliv na moji psychiku. Začal jsem trpět klaustrofobií. Musel jsem vstát. Nemohl jsem jen tak ležet, jako bych byl k lůžku připoután. Ať jsem se snažil sebevíce, nebyl jsem schopen spodní částí těla pohnout. Zachvátila mne panika, že v této poloze zůstanu navždy – anebo alespoň déle než budu s to tolerovat.

K lůžku přišla další sestra a řekla mi, že co nevidět přijdou moji rodiče. Zapomněl jsem na ně. Proč zde již nebyli? O tom, že jsou v nemocnici, jsem se přece dozvěděl před dlouhou dobou. Přemýšlel jsem, jak na jejich příchod budu reagovat. Věděl jsem, že matka je velmi citově založená žena a že se jí stav, v němž se nacházím, citelně dotkne.

Trvalo však další hodinu než dorazili. Viděl jsem je rád. Měli jsme velmi dobrý vztah, přestože jsem je navštěvoval pouze třikrát až čtyřikrát za rok. Alespoň od doby, co jsem

se před deseti lety přestěhoval do Louisville. V té době jsem uzavřel svoji soukromou právní kancelář a stal jsem se právníkem banky.

Čekal jsem na ně a vzpomínal na poslední návštěvu před dvěma týdny. Bylo to o Vánocích. Když vešli do pokoje, nedali na sobě znepokojení ohledně mého stavu znát, tak jak jsem předpokládal. Matka se nerozplakala.

„Proč jste přijeli?“ zeptal jsem se. Na odpověď si už nepamatuji. Řekl jsem jim, že se mi daří dobře a že za mnou neměli jezdit. Potom jsem se jich zeptal, co se stalo. Sdělili mi, že noc předtím došlo ke střelbě. Najednou mne napadlo, že Tom Ballard musel být zastřelen. Jejich vágní odpovědi mne v tomto názoru jen utvrdily. Ujistili mne však, že Tom je v pořádku. Nevyvázl bez zranění, ale nejedná se o nic vážného. Více detailů jsem z nich nedostal. Tvrdili, že toho sami víc nevědí. Řekli, že Tom jim uprostřed noci zavolal a vyzval je, aby okamžitě přijeli do Louisville, protože jsem byl postřelen a že je to velmi špatné. Jsou zde již od pěti hodin ráno. Dříve se ke mně nemohli dostat. Prohlásili, že v Louisville zůstanou několik dní a že se vrátí odpoledne. Poté přišla sestra a sdělila jim, že musejí odejít.

Chtěl jsem Toma Ballarda vidět co možná nejdříve. Možná bych se od něj dozvěděl, co se vlastně stalo. Opět jsem se začal obávat, že byl zabit. Byli jsme velmi dobří přátelé. Patrně se domnívali, že bych nebyl s to se s jeho smrtí vyrovnat. To byl patrně důvod, proč mi neřekli pravdu. Dokud ho neuvidím pochybností se nezbavím.

Začal jsem se modlit. Modlil jsem se za Toma i za sebe. Dokonce jsem se modlil za toho, kdo mne postřelil; možná potřebuje více modliteb než kdokoliv jiný.

Další agonizující hodiny následovaly jedna po druhé. Sestry mi neustále odebíraly vzorky krve, manipulovaly s trubicí, jež byla zavedena do žíly v pravém zápěstí, dávaly mi pilulky, nutily mne, abych pravidelně dýchal do po-

divného zařízení a neustále mi do nohou a břicha vpichovaly jehly, aby zjistily, zda v nich mám cit. Nic jsem necítil. Přicházeli ke mně různí doktoři a chtěli, abych pohyboval nohama, dokonce i prsty u nohou. Výsledky však byly stále negativní. Nechápal jsem, proč nespolupracují, proč každý z nich opakuje to, co jiný již udělal. Uvědomil jsem si, že od pasu dolů je mé tělo zcela paralyzováno.

Testy a nejrůznější procedury pokračovaly. Nejhorším zážitkem bylo, když mne rentgenovali. Používali přenosný rentgen – plochou desku, kterou pode mne dávali. Někdo mne musel nadzvednout a vložit ji tam. Bolest, kterou jsem přitom cítil, byla hrozná. Naneštěstí tuto operaci téměř vždy prováděla nějaká sestra, která neměla dostatek síly, aby mne jednou rukou nazvedla a druhou to pode mne desku zasunula. Většinou se jí to povedlo až po několika pokusech. Po půlhodině se často vracela anebo přišel někdo ještě slabší a celý postup se opakoval, neboť první snímek se nepovedl. Desku pode mnou nenechali dostatečně dlouho. Mám dojem, že pouze jednou se tohoto úkolu ujal silný muž. Tenkrát to proběhlo neuvěřitelně snadno.

Odpoledne mne rodiče znovu navštívili. Dozvěděl jsem se, že jsem na jednotce intenzivní péče v louisvillské všeobecné nemocnici, a že mne mohou navštěvovat dvakrát denně. Požádal jsem otce, aby se postaral, aby ke mně pustili Toma, protože pouze on byl s to zodpovědět moje otázky.

Kolem páté hodiny odpoledne přišel na vizitu MUDr. Lolley a dalších šest nebo osm mladých lékařů či studentů. MUDr. Lolley jim popsál můj stav a z jejich následné konverzace jsem se dozvěděl další podrobnosti.

Vysvětlil jim, že jsem byl do nemocnice přivezen předchozí noc ve 23.30 poté, co mne kdosi postřelil. Byl jsem v bezvědomí a očekávali, že následkem vnitřního krvácení zemřu. Jakmile začali operovat zjistili, že tepna vedoucí

ze srdce do jater byla prasklá a že z ní vytékala krev. Chirurg provedl jakýsi velmi neobvyklý úkon; použitým odborným výrazům jsem nerozuměl. Později jsem se dozvěděl, že tepnu podvázal a tok krve k játrům přeměroval jinou tepnou. MUDr. Lolley byl jediný lékař v širokém okolí, který byl schopen tuto operaci provést. Zjistil jsem rovněž, že mi kulka poškodila spodní část pravé plíce a dokonce i slinivku břišní. Přítomní mu položili řadu otázek a někteří z nich mne znovu začali píchat. Nakonec se přesunuli k vedlejšímu pacientovi.

Každých třicet minut jsem po dobu několika minut musel dýchat trubicí, kterou jsem si přidržel v ústech. Během této inhalační terapie jsem musel zhluboka dýchat. V pravé plíci jsem cítil bolest. Sestra mi vysvětlila, že smyslem této léčebné metody je, abych nedostal zápal plic. Dozvěděl jsem se, že vzhledem k tomu, že jsem nebyl s to se pohybovat, jsem byl na tuto nemoc náchylný a že pokud bych ji dostal, pak bych s ní nebyl schopen bojovat.

Moje nohy byly v hrozném stavu. Netušil jsem, že taková bolest vůbec může existovat. Kdybych spojil veškerou bolest, kterou jsem za celý svůj život doposud poznal, pak by byla menší než ta, kterou jsem musel vydržet od onoho rána, kdy jsem se zde probudil. Byl jsem vděčný, že den skončil a že jsem se s ní vyrovnal lépe než jsem očekával.

Obtížná byla i noc, ale s pomocí léků jsem chvílemi spal. Kolem půlnoci jsem měl za sebou prvních čtyřicet hodin toho, co jsem začal nazývat dlouhá tmavá noc duše.

V nemocnici

Přišlo ráno a bylo vítané. Alespoň jsem se mohl těšit na další návštěvy – lékařů, pokud ne někoho jiného. Na jednotce intenzivní péče bylo téměř nemožné zjistit, zda je den či noc, neboť nemá okna. Nicméně noci a dny jsou v nemocnici jiné; noci jsou dlouhé, nudné a deprimující.

Přemýšlel jsem, kdy budu mít možnost hovořit s někým z banky, v níž jsem pracoval. Jak si beze mne vedou? Byl jsem jejím prezidentem. Byla v ní řada šikovných vedoucích pracovníků, kteří byli schopni mne nahradit. Najednou jsem si uvědomil, že jsem měl dnes odletět do Washingtonu na jakési jednání. Tato záležitost, již jsem dříve přisuzoval značný význam, ztratila na důležitosti.

Kolem desáté hodiny přišli na krátkou návštěvu moji rodiče. Vyřídili mi pozdrav od starosty Louisville, který byl mým sousedem a přítelem a od několika dalších známých a přátel. Bylo to milé. Poté mi oznámili, že na zbytek návštěvy přijde Tom Ballard a že se uvidíme odpoledne.

Když jsem Toma viděl vcházet do pokoje, ohromně se mi ulevilo. Na hlavě měl obvaz, ale jinak byl v pořádku. Vyprávěl mi, co se onoho osudného dne stalo.

Než jsem tehdy večer dorazil domů, kdosi zaklepal na domovní dveře. U dveří stáli dva mladíci a řekli, že chtějí dovnitř. Než Tom stačil cokoliv říci, vešli a prohlásili, že si dům chtějí prohlédnout. Poté ho přinutili, aby je pustil do svého bytu.

V tom okamžiku jsem přišel domů. Znali jméno ženy, která mi pronajímala byt. Toma přinutili, aby v telefonním seznamu vyhledal její číslo. Zavolali jí, ale zavěsila.